

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Līgumslēdzēju Pušu deklarācijas, ratificējot ŠĶK ⁽¹⁾, atbilstoši ŠĶK 55. panta 1. punkta a) apakšpunktam, proti, Vācijas Federatīvās Republikas deklarācija par a) apakšpunktu, deponējot ratifikācijas rakstu, ka tai nav saistošs ŠĶK 54. pants, "ja nodarījums, par kuru pieņemts citas valsts tiesas spriedums, pilnībā vai daļēji izdarīts tās teritorijā; [...]”, ir spēkā arī pēc Šengenas *acquis* iekļaušanas Savienības tiesībās ar 1997. gada 2. oktobra Amsterdamas līguma Šengenas protokolu un saglabāšanas tajā ar Lisabonas līgumu; vai šie izņēmumi ir uzskatāmi par Hartas ⁽²⁾ 50. panta samērīgiem ierobežojumiem tās 52. panta 1. punkta izpratnē?
- 2) Ja tas tā nav:

Vai ŠĶK 54. pantā un Hartas 50. pantā ietvertais *non bis in idem*, proti, dubultas sodīšanas aizlieguma princips ir interpretējams tādējādi, ka tam ir pretrunā tāda apsūdzētā kriminālvajāšana dalībvalstī – šajā gadījumā, Vācijas Federatīvajā Republikā –, kura krimināllietu citā dalībvalstī – šajā gadījumā, Polijas Republikā – prokuratūra ir nolēmusi izbeigt bez nosacījumiem un sīkākas izmeklēšanas faktisku iemeslu dēļ, jo nebija pamatotu aizdomu un tā var tikt atsākta tikai tad, ja ir kļuvuši zināmi būtiski jauni apstākļi, kaut šādu jaunu apstākļu konkrēti nav?

- ⁽¹⁾ 1990. gada 19. jūnija Konvencija, ar ko īsteno 1985. gada 14. jūnija Šengenas nolīgumu starp Beniluksa Ekonomikas savienības valstu valdībām, Vācijas Federatīvās Republikas valdību un Francijas Republikas valdību par pakāpenisku kontroles atcelšanu pie kopīgām robežām (OV 2000, L 239, 19. lpp.).
- ⁽²⁾ Eiropas Savienības Pamattiesību harta (OV 2014, C 326, 391. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2014. gada 10. novembrī iesniedza *Cour d'appel de Bruxelles* (Beļģija) – RG (*) / SF (*)

(Lieta C-498/14)

(2015/C 016/29)

Tiesvedības valoda – franču

Iesniedzējtiesa

Cour d'appel de Bruxelles

Pamatlietas puses

Prasītājs: RG (*)

Atbildētāja: SF (*)

Prejudiciālie jautājumi

Vai Padomes 2003. gada 27. novembra Regulas (EK) Nr. 2201/2003 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi laulības lietās un lietās par vecāku atbildību un par Regulas (EK) Nr. 1347/2000 ⁽¹⁾ atcelšanu (kas tiek dēvēta par Regulu Brisele IIa) 11. panta 7. un 8. punkts var tikt interpretēti tādējādi, ka tie liedz dalībvalstij

- dot priekšroku tiesu specializācijai vecāku izdarītas bērna nolaupīšanas gadījumā nevis šajās tiesību normās paredzētajai procedūrai pat tad, ja tiesā jau ir celta prasība pēc būtības par vecāku atbildību attiecībā uz bērnu?
- atņemt tiesai, kas izskata lietu pēc būtības par vecāku atbildību attiecībā uz bērnu, kompetenci lemt par bērna aizgādību, kaut arī tai ir gan starptautiska, gan valsts iekšēja kompetence lemt par vecāku atbildību attiecībā uz bērnu?

⁽¹⁾ OV L 338, 1. lpp.

(*) Informācija dzēsta vai aizstāta, ņemot vērā personas datu aizsardzību un/vai konfidencialitāti.